

FĂRĂ UNDE PREDAI

- ISSN 2784-0638 ISSN- L 2784-0638

Nr. 7/2024

FEBRUARIE 2024

CUPRINS

1. *Secțiunea elevi*
2. *Secțiunea cadre didactice*
3. *Secțiunea colaborări*
4. *Echipa de coordonare*

Sectiunea elevi

HAI LA CARNAVAL!

Elevii Școlii Primare Roadeș, structură arondată Școlii Gimnaziale Bunești, au participat, în cadrul activităților afterschool organizate în parteneriat cu Fundația Tabaluga, la un Carnaval inedit.

Mulțumim Fundației Tabaluga pentru frumoasele activități în care sunt implicați elevii școlii noastre!

HAI LA CARNAVAL!

HAI LA CARNAVAL!

HAI LA BIBLIOTECĂ!

Luna februarie a marcat un eveniment deosebit pentru elevii de gimnaziu ai școlii noastre, 100 de cărți și-au găsit locul în mica noastră bibliotecă. Elevii au fost bibliotecari organizând spațiul bibliotecii!

HAI LA BIBLIOTECĂ

HAI LA BIBLIOTECĂ!

HAI LA BIBLIOTECĂ!

HAI LA BIBLIOTECĂ

O POVESTE DE IUBIRE

COMPUNERE REALIZATĂ DE VOICU ANDREEA, CLASA A VIII-A A

Era o dată un oraș fermecător numit Valea Florilor, unde trăiau doi tineri numiți Emma și Jack. Emma era o fată plină de viață cu ochi strălucitori și un zâmbet răpitor, în timp ce Jack era un băiat chipeș cu un suflet sensibil și pasionat de artă.

Destinul i-a adus împreună într-o zi de primăvară. S-au întâlnit într-o grădină plină cu flori înflorite și multe baloane colorate iar conexiunea pe care cei doi au simțit-o a fost greu de explicat în cuvinte.

Conversațiile lor erau pline de râsete, povești și descoperiri comune. Cei doi tineri se întâlneau în fiecare zi în acea grădină magică și petreceau mult timp împreună, explorând fiecare părticică a grădinii, dar mai ales, conturând multe amintiri de neuitat.

Pe măsură ce timpul trecea, dragostea lor creștea tot mai mult și s-au îndrăgostit iremediabil unul de celălalt. Își mărturiseau sentimentele în serile calde de vară, sub cerul senin și plin de stele. Jack îi picta portretul Emmei, iar ea îi scria poezii de iubire.

Iubirea este cel mai frumos lucru de pe pământ. Acolo unde este iubire, totul este mai ușor, mai frumos...mai magic.

Secțiunea cadre

didactice:

CONCURSUL VOCABULARY TWISTERS

PROF.BĂJENARU MIHAI

În luna februarie s-a desfășurat la Brașov faza județeană a concursului Vocabulary Twisters, un concurs menit să dezvolte capacitatea elevilor de a recunoaște cu ușurință cuvinte noi și de a le folosi în vorbire și scriere. Dificultatea concursului a constat în faptul că acesta s-a desfășurat într-o școală străină, cu profesori și colegi necunoscuți și...în limba engleză.

Trei dintre elevii școlii noastre, Vasile Luisa din clasa a V-a B, Hăldan Raul din clasa a VI-a B și Stanciu Fabian din clasa a VII-a au reprezentat școala noastră la concursul care s-a desfășurat în data de 17.02.2024 la Școala Gimnazială Nr. 6 din Brașov.

Elevii nu s-au clasat pe podium, dar obiectivul principal al activității a fost atins: aceștia au gestionat o situație cu totul nouă, au avut oportunitatea de a participa la o competiție de nivel înalt și au învățat foarte multe lecții practice.

Astfel de activități sunt oportune pentru elevi pentru că acestea îi determină să se autoevalueze și să depună mai multe eforturi pentru a depăși nivelul la care se află. De asemenea, astfel de activități trezesc în elevi trăiri pe care nu le pot experimenta în alte condiții. Deși spiritul de concurență tronează la orice competiție, este demn de remarcat spiritul de echipă, de solidaritate, de empatie și...de bucurie și cum aceste atribute conturează portretul elevilor pe care orice dascăl își dorește să îi întâlnească.

14 FEBRUARIE, ZIUA DRAGOSTEI ROMANTICE!

PROF.GABOREAN ALEXANDRU

Se spune că în puternicul Imperiu Roman, în timpul domniei lui Claudius, împărat care a domnit aproape 14 ani, 13 ani și 9 luni mai exact. Acest împărat era foarte îndârjit și a purtat multe războaie de-a lungul domniei sale.

Claudius a avut o armată puternică însă, în timp, acești bravi soldați au obosit.

Sperau și ei să poată rămâne un timp mai îndelungat la vatră, să se bucure de soții, să își vadă copilașii crescând, să cultive pomi și să le mănânce rodul, să planteze vii și să se bucure de parfumul îmbătător al unui bun vin, să construiască case și să doarmă în ele. Nu mai doreau să planteze fără să se bucure de rodul viei ci să cultive fără teama de a nu fi în teasc la vremea recoltatului, iar dacă construiau o casă, să se bucure de ea și să o folosească nu să doarmă prin corturi toată viața.

S-a întâmplat că la un moment dat bărbații romani, având gândul libertății în minte, nu au mai vrut să meargă la luptă.

Când a observat împăratul că majoritatea bărbaților romani nu doreau să meargă la luptă și că ei preferă să stea acasă cu soțiile, copiii și avutul lor, acesta a dat o lege: împăratul a interzis căsătoria. Prin această lege, el spera că îi va face pe bărbați să meargă la război și să lupte ca niște adevărați soldați.

Valentin era un preot creștin venit de prin una din cetățile grecești, unul din binecuvântații care l-a întâlnit pe Sfântul Apostol Pavel în vremea din călătoriile sale misionare.

Valentin era un preot care credea în dragoste, un preot care credea în familie și în valorile ei căci, ziua de închinare și familia au fost singurele lucruri cu care au ieșit din rai primii noștri părinți. Acesta susținea că dreptul la căsătorie a fost dat de însuși Dumnezeu, căci nu era bine ca omul să fie singur și că, doar Dumnezeu, dacă s-ar fi răzgândit, ar fi avut dreptul să interzică libertatea acestei alegeri, iar nu omul, fie el și împărat. Așa că Valentin s-a apucat să officieze căsătorii religioase de cununie în secret, pentru a nu fi găsit de împărat.

Claudius a auzit acest lucru și nu a fost bucuros deloc de această știre. A pus soldați pe urmele lui Valentinei în final aceștia l-au găsit și arestat. Lui Claudius, în urma discuțiilor avute, i-a plăcut personalitatea lui Valentin, considerând că este un om tânăr și înțelept. Împăratul l-a încurajat pe Valentin să renunțe la creștinism și să devină soldat roman. Când Valentin a renunțat, acesta a fost întemnițat și condamnat la moarte. Până în ziua execuției, el a trimis scrisori de adio prietenilor săi și celor căsătoriți de el sfătuindu-i să nu renunțe la iubire. Căci, spunea el, fără iubire viața e goală, n-are nici sens și nici culoare, n-are nici parfum și nici farmec.

A fost executat pe 14 februarie, în jurul anilor 50 după Hristos, probabil. Nu se cunosc toate datele legate de viața Sfântului Valentin și nu se știe dacă această legendă are o bază reală. Alții ar localiza legenda în jurul anilor 300 d.Hr. Cert este că de atunci înainte, în cinstea acestui preot, misionar al familiei, al iubirii sănătoase, a acelui gen de relație care face bine și care dă siguranță și echilibru societății în care trăim, cuplurile au început să își trimită scrisori de dragoste. La început scrise de mână, personalizate și parfumate, trimise prin soli. Mai apoi tipărite. Cu anii a intervenit și industria, mai întâi cea a ciocolatei, apoi florăriile, industria parfumurilor, bijuterii, etc.

Să sperăm că în tot acest vacarm nu se va pierde iubirea, căci fără ea totul este gol!

CONSIDERAȚII ASUPRA POEZIEI LUI VASILE VOICULESCU (I)

PROF.DR.SUCIU CAMELIA

Vasile Voiculescu s-a născut, potrivit mărturiilor celor din familie, în noaptea de 12 spre 13 octombrie 1884, în familia lui Costache și Sultana Voicu. Numele de Voiculescu îl va primi din primele foi matricole școlare. Urmează școala din comuna Pleșcoi și liceele "BP Hașdeu" din Buzău și "Gheorghe Lazăr" din București. După un an de studiu la Facultatea de Litere și Filosofie, urmează cursurile Facultății de Medicină, pe care le va termina în 1909, susținându-și teza de licență, în anul următor, în chirurgie. Își va continua specializarea în Medicină internă și Epidemiologie[1]

În ceea ce privește pasiunea pentru literatură, aceasta a fost cultivată încă din anii de gimnaziu când citea literatură română, iar apoi în liceu când și-a îndreptat atenția către *Psihologie și Morală* studiind cu precădere operele lui Schopenhauer și Upanișade îndreptându-se și către lucrări legate de spiritualitate, activitate despre care ele a mărturisit în 1935 „Din anii întâi de litere, psihofizica și psihopatologia, dincolo de Sergio, Wundt și Hofding, m-au dus la medicină, pe urmele lui Vaschide, ale lui Pierre Janet și ale lui Wiliam James, cu experiența lui religioasă. [...] Am alergat la tot ceea ce atunci [...] ispita o minte înțărcață de credință și hrănită științificește: materialism, pozitivism, evoluționism, Littré, Claude Bernard, Aug. Comte, Darwin, Spencer. La începutul lumii, ziceam cu ei, va fi fost Dumnezeu, așa cum la începutul pomului a fost sămânța. Dar cine mai caută sămburele în haosul teluric din care a răsărit tulpina? Dumnezeu stă sus, în roadele ramurilor noastre. La o parte, deci, cu fastele și arhivele cosmologiilor divine. Dar ramurile îmi rămâneau mai sterile. Nemulțumit, am dezertat și am trecut la vrăjmaș. Am cunoscut Kabala din studii, mai ales ale lui Frank și Karpe, am citit Seferul cu comentariile lui, am practicat pe rozcrucienii lui Péladan, am cercetat iluminismul filosofului necunoscut; am rămas îndelung la Teosofie, de la Gnoză și Pista Sofia, prin Fabre d'Olivet, Saint Yves d'Alveidre, Eliphas Lévy și Papus până la modernii Schuré, Rudolf Steiner, madame Blawatzky, Annie Bessant și câți alții”[2]

Debutul său literar a avut loc în anul 1912 în revista *Convorbiri literare* cu poezia *Dorul*. Volumul de debut a apărut în anul 1916 cu titlul *Poezii* urmând *Din Țara Zimbrului și alte poezii* în 1918, *Pârgă* în 1921, *Poeme cu înger* în 1927, *Destin* 1933, *Urcuș* în 1937 și *Întrezăriri* în 1940. În *Istoria Literaturii Române Contemporane*, Eugen Lovinescu afirmă în legătură cu influențele literare ale operei lui Vasile Voiculescu „după două volume tradiționaliste și prin subiecte și prin limbă și prin tehnică (în care Vlahuță s-ar fi putut recunoaște) *Poemele cu înger* ne aduc în parte, o primenire a inspirației scriitorului prin contactul cu o altfel de literatură decât cea practică până acum. De pe urma prestigiului universal al poeziei lui Rainer Maria Rilke s-ar putea studia și la noi fenomenul contagiunii literare (...) o undă de creștinism a sosit și pe aripile îngerilor d-lui Voiculescu”[3]. Pe de altă parte, George Călinescu în *Istoria Literaturii Române de la Origini până în Prezent* susține că „numai prin *Poeme cu înger* Vasile Voiculescu izbește cu acea notă care-i dă originalitate punându-l de altfel într-un grup de poeți în care ‘îngerul’ e un instrument mitologic elementar Acum poetul este ortodoxist ,tradiționalist și continuă alături de Blaga cântarea jalei metafizice, însă ideea că ar fi la mijloc o simplă contaminație, izvoarele fiind Rilke, Blaga, nu e justă, îngerii lui Voiculescu sunt autentici și par în poezia lui încă de la început”[4]

Observăm deci, în ciuda contrarierii opiniilor în legătură cu originalitatea „îngerilor lui Voiculescu”, faptul că *Poeme cu înger* este un volum pus în fruntea operei lui Voiculescu.

[1] Vasile Voiculescu, Opera literară. Proza, ediție îngrijită, prefață și cronologie de Roxana Sorescu, București,Editura Cartex 2000, , 2003, p. 21-28.

[2] Vasile Voiculescu, op. cit., p. 28-29.

[3] Eugen Lovinescu, Istoria Literaturii Române Contemporane vol. II, București, Editura Minerva, 1981, p.76.

4] George Călinescu, Istoria Literaturii Române de la Origini până în Prezent, ediția a-II-a revizuită și adăugită, București, Editura Minerva, 1986, p.881.

Totodată din opiniile criticilor rezultă faptul că Vasile Voiculescu este un poet tradiționalist care a practicat o lirică ortodoxistă, în special remarcată în volumul *Poeme cu îngeri*. În legătură cu acest volum Ion Pop afirmă că „În *Poeme cu îngeri* s-a văzut, pe drept cuvânt, momentul de vârf al poeziei lui Vasile Voiculescu de până la această dată, o remarcabilă unitate tematico-motivică, asigurată de natura reflexivă a discursului axat pe teme morale (‘‘sufletul’’ și neliniștile sale, problematica credinței, a raporturilor dintre uman și divin, sacru și profan, carnal și spiritual) căreia îi corespunde un univers imaginar ‘‘sintetizat’’ într-o stilizare iconografică de sursă ortodox-bizantină”[5] Dominanta ortodoxismului opera lui Vasile Voiculescu este susținută și de Nicolae Manolescu prin remarcarea faptului că „fără îndoială poetul își alegea cuvintele cu grijă, făcând o operă lucidă. Plictisit să calce în ‘‘pulberea de vorbe tocite’’ el își scoală gândul ‘‘slăbănog, deprins numai la șes’’ promițându-i să-l poarte ‘‘prin vorbele cele mai colțuroase’’ ca să-l înglodească și să-l doară. Era așadar de așteptat ca tocmai Vasile Voiculescu să sistematizeze cel mai bine stilul ortodoxist”[6]

Observăm deci că o importanță aparte a dat-o critica și meșteșugului liric al lui Vasile Voiculescu, meșteșug despre care Eugen Lovinescu afirmă „ceea ce impresionează de la început la Vasile Voiculescu este posesiunea limbii, a unei limbi rurale, inedite și uneori inestetice, dar care printr-o întrebuințare susținută, fără nici o sforțare, imprimă întregii opere o tonalitate de expresie ce i-ar putea constitui o personalitate dintr-un domeniu în care personalitatea este aproape exclusă”[7] Religiozitatea și autenticitatea lingvistică a poeziilor lui Vasile Voiculescu reprezintă particularitățile scriitorului, particularități care sunt observate de critic ca fiind prezente încă de la începutul activității sale de scriitor. În acest sens Vladimir Streinu observă și el că „de la întâia sa culegere de poezii (1916) Voiculescu aspira la desăvârșirea proprie pe care o va întrevădea în clipa când îl va descoperi pe Dumnezeu. Înspirația sa religioasă îl făcea de cele mai multe ori să versifice scene biblice, să folosească motive creștine, chiar cântece lumești. Nu putem spune că vibrația lirică de atunci era curat creștină și nici curată”. [8] Dacă Vladimir Streinu își reține vehemența în legătură cu religiozitatea lui Vasile Voiculescu, Virgil Ierunca însă afirmă despre scriitor că „V. Voiculescu rămâne în literatura română mai ales ca un autentic poet religios (...) până la el și până la câțiva din poeții Gândirii întâlnim un religios conceptual și nu trăit”[9]

Trăirea religiosului despre care vorbește Virgil Ierunca este susținută de mărturiile scriitorului din *Confesiunea unui scriitor și medic* „D-lor eu socotesc credințioșia o însușire organică, un temperament, o cristalizare special a vieții noastre”. [10] În același text scriitorul mărturisește și că „dintre toate lecturile, cea care m-a impresionat cel mai mult a fost Biblia, cu aspra ei grandoare de dramă, jumătate pământeană jumătate divină”[11] astfel se explică și observațiile lui Ion Pop care susține că „poezia de aspirații mistice a lui Vasile Voiculescu exprimă o dramă a cunoașterii ai cărei termini conflictuali sunt marile energii ale omului tinzând să se împlinescă în alianța cu spiritual absolut (...) Poetul reface într-un fel experiența argheziană- cum s-a observat de atâtea ori-experiența străbătută de aceeași ‘‘neliniștită patimă cerească’’ ce-i concretizează toate patimile spirituale. Poezia lui Voiculescu este însă mai aproape de tânguirea psalmistului biblic ‘‘îndârjirea vie’’ e mai domoală și ea fără durtățile nonconformiste ale lui Arghezi .

[5] Ion Pop, Dicționar de opere literare românești, coord. Ion Pop, vol. III, M-P, Cluj-Napoca, Editura Casa Cărții de Știință, 2001, p.363.

[6] Nicolae Manolescu, *Metamorfozele Poeziei*, București, EPL, 1968, p.31-32.

[7] Eugen Lovinescu, op.cit, p.75.

[8] Vladimir Streinu, *Pagini de critică literară*, vol.III, București, Editura Pentru Literatură, 1968, p.193.

[9] Virgil Ierunca, *Românește*, București, Editura Humanitas, 2005, p.40.

[10] <https://www.fericiticeiprignoniti.net/vasile-voiculescu/2051-confesiunea-unui-scriitor-si-medic>

[11] idem

Bibliografie

1. Călinescu, George, Istoria Literaturii Române de la Origini până în Prezent, ediția a-II-a revizuită și adăugită, București, Editura Minerva, 1986;
2. <http://www.bibliaortodoxa.ro/carte.php?id=55&cap=26>;
3. <https://www.fericiticeiprigoniti.net/vasile-voiculescu/2051-confesiunea-unui-scriitor-si-medic>;
4. Ierunca, Virgil, Românește, București, Editura Humanitas, 2005;
5. Lovinescu, Eugen, Istoria Literaturii Române Contemporane , vol II, București, Editura Minerva, 1981;
6. Manolescu, Nicolae, Metamorfozele Poeziei, București, Editura Pentru Literatură, 1968;
7. Pop, Ion, Dicționar de Opere Literare Românești, coord Ion Pop, Vol.III, M-P, Cluj-Napoca, Editura Casa Cărții de Știință, 2001;
8. Pop, Ion, Recapitulări, București, Editura Pentru Literatură, 1995;
9. Stăniloae, Dumitru, Rugăciunea Lui Iisus și experiența Duhului Sfânt, Sibiu, Editura Deisis, 1995;
10. Streinu, Vladimir, Pagini de critică literară, vol III, București, Editura Pentru Literatură, 1968;
11. Voiculescu, Vasile, Opera literară. Proza, ediție îngrijită, prefată și cronologie de Roxana Sorescu, București, Editura Cartex 2000, , 2003;

Secțiunea colaborări

lore m dolor. Vel fringilla
unt nunc pulvinar sapien
lore m sed risus ultrices tr
vitae semper quis. In dictu
sodales neque sodales ut ei
diam in. Mi ipsum faucibus
etiam. Eu mi bibendum n
tis. Donec ultrices trincidu
ludin ac orci phasellus. r
perdet nulla malesuada
dases neque. Sed vulpu
facilisi. Velit laoreet id
molestie a iaculis. At in
faucibus et molestie ac
Siti amet portitor
tium aenean pharetra
mentum. Elementum ter
nunc sed augue. Rhon
mattis enim ut tellus
ut pharetra sit amet
Neque ritae tempus
Elementum inleg
adipiscing elit
elementum eu
cursus. Sagitt
lobortis feug
cipiti adipiscing
tur a erat m
convallis eu
Ut con
Urna neque
lentesque el
ra orci sagitt
lutpat sed. R
ut eu sem in
naretra m

IMAGINI SIMBOLICE ÎN SPAȚIUL ONIRIC DIN OPERA LUI MIHAI EMINESCU (I)

PROF.DR. DIAC ALEXANDRU ADRIAN
ȘCOALA GIMNAZIALĂ ALBEȘTI, JUD.MUREȘ

Încercând să explice conceptul de romantism, D. Popovici, în lucrarea *Romantismul românesc*, pune apariția termenului pe opoziția dintre rațiune și sentiment din secolul al XVIII-lea și constată că el „s-a asociat în mod spontan partidei romantice.(...). Definiția romantismului s-a dat în mod obișnuit în legătură cu clasicismul sau realismul. Raportată la aceste două curente literare, romantismul se caracterizează ca o literatură a sentimentului și a fanteziei. Ea apare ca o violentă descătușare a sentimentului. (...). Romantismul lucrează cu o lume proprie, în care determinante rămân sentimentul și fantezia.” [1]

Așadar, poetul romantic pune accent pe sentiment și pe fantezie, el fiind un constructor de lumi pe care le clădește din cuvinte. Construirea unor asemenea lumi nu ar fi posibilă fără imaginația prin care poetul își creează propriul imaginar. Imaginația este un „produs al voinței creatoare a artistului”. Pentru a accede la originalitate, imaginația artistului trebuie să nege realul, să sfarme conexiunile în care se prezintă el percepției obișnuite și să propună alte conexiuni”[2] , care vor duce la crearea unui imaginar propriu. „Definit în sens larg, imaginarul „se situează în afara realității concrete, incontestabile, a unei realități percepute fie direct, fie prin deducție logică sau exprimare științifică” . El este, în esența sa, o realitate independentă, care dispune de propriile sale structuri și de propria sa dinamică.”

În această încercare a poezilor romantici de creare a unor universuri proprii visul are un loc aparte, poate tocmai ca o motivație a dorinței de evadare, de retragere dintr-o lume în care romanticul se simte străin și care nu îi este pe plac. Starea de vis dă așadar o explicație pentru construcția unor asemenea lumi. Dincolo de aceasta, prin crearea unor lumi imaginare prin scris, poetul romantic caută formarea unor legături cu întreaga natură, dar mai ales cu divinitatea, ceea ce face ca poetul să devină un demiurg, un profet, datorită faptului că sacrul își induce forța în concret. Visul nocturn devine astfel pentru romantic o modalitate de explorare a tuturor lucrurilor pe care cotidianul nu permite să fie făcute sau dezvăluite: „Și romanticii (...) folosesc visul ca pe un instrument de investigație, dar direcția investigației e mult diferită, opusă chiar. În vis, romanticii caută un dincolo, posibilitatea unei comuniuni cu întreaga natură, și deci o comunicare cu divinitatea: fiindcă natura, pentru unii din ei, e limbajul divinității, și în același timp o manifestare a dragostei lui Dumnezeu pentru făptura umană”. [3]

„Structural romantică, opera lui Eminescu (susține G. Călinescu) are două limite între care pendulează: sentimentul nașterii și sentimentul morții. (...) Toată existența cuprinsă între cele două coordonate are o mișcare somnolentă, și când nu aparține de-a dreptul regimului oniric, ea capătă cel puțin forma tipică a visului. (...) Locul visului e somnul, și e curios a vedea cât de mult a cultivat poetul acest început de extincție a conștiinței”. Acest început de extincție a conștiinței este însă, de fapt, în marile poeme eminesciene- consideră Ion Negoitescu-, „o altă trezie, mai grea, mai originară, în care sufletul își recâștigă unanima substanță”. Am adăuga: somnul nu e numai anestezic al suferinței sau cale de inițiere în unitatea cosmică primordială; gândirea din vis este, în primul rând, o gândire care și-a redobândit libertatea.”[4]

Afirmațiile de mai sus întăresc crezul lui Beguin conform căruia starea de somn și de visare în timpul somnului este văzută ca o evadare, ca singurul mod în care poetul romantic are o deplină libertate de expresie în făurirea unor lumi imaginare.

1 D. Popovici, *Romantismul românesc*, Editura Tineretului, București, 1969, pp 32-36;

2.Olsea Gârlea, *Despre imaginar și tipurile lui*, în *Philologia*, Chișinău, mai-august 2012;

3.Albert Beguin, *Sufletul romantic și visul* (<https://www.scribd.com/document/30466257/Albert-Beguin-Sufletul-Romantic-Si-Visul>, 17.01.2017) ;

4. Ioana Em. Petrescu, *Eminescu Modele cosmogonice și viziune poetică*, Editura Paralela 45, Pitești, 2011, pp 125-126;

Edgar Papu distinge două grupuri semnificații ale termenului vis, unul diurn, care aparține „treziei sau semitreziei”, iar altul care intră în legătură cu simnul nocturn, fiind de părere însă ele sunt deosebite doar de formele de plural visuri/ vise. [5]

„Lirica eminesciană se caracterizează prin frecvența ambelor grupuri de semnificații, deoarece ele intră deopotrivă nu numai în repertoriul romantic, ci și în poezia de totdeauna” [6]

Întoarcerea la mit, la legendă, specifică poeziei romantice, este cultivată și de Mihai Eminescu în Scrisoarea a III-a, care debutează cu legenda despre nașterea Imperiului Otoman, făurit întâi în vis, care mai apoi se concretizează într-o realitate cunoscută: Un sultan dintre aceia ce domnesc peste vro limbă,/ Ce cu-a turmelor pășune, a ei patrie ș-o schimbă,/ La pământ dormea ținându-și căpătâi mâna cea dreaptă;/ Dară ochiu-nchis afară, înlăuntru se deșteaptă.

În versurile de mai sus, evadarea din realitate se petrece într-un vis care prefigurează măreția de mai târziu a Imperiului, vis care poate fi pus în legătură cu posibila dorință a sultanului de câștiga supremația. Măcinându-l această dorință, ea capătă semnificație dacă e pusă în legătură cu ideea lui Beguin conform căreia visul reprezintă o modalitate de a comunica cu divinitatea. Afirmatia este întărită de continuarea textului Scrisorii, când divinitatea chiar se arată și își oferă sprijinul față de sultan în cucerirea gloriei lumii: Vede cum din ceruri luna lunecă și se coboară/ Și s-apropie de dânsul preschimbată în fecioară./ Înflorea cărarea ca de pasul blândeii primăveri;/ Ochii ei sunt plini de umbra tănuitelor dureri; /Codrii se înfiorează de atâta frumusețe,/ Apele-ncrețesc în tremur străveziile lor fețe, /Pulbere de diamante cade fină ca o bură,/ Scânteind plutea prin aer și pe toate din natură/ Și prin mândra fermecare sun-o muzică de șoapte,/ Iar pe ceruri se înalță curcubeiele de noapte.../ Ea, șezând cu el alături, mâna fină i-o întinde,/ Părul ei cel negru-n valuri de mătasă se desprinde:/ - Las' să leg a mea viață de a ta... În brațu-mi vino, /Și durerea mea cea dulce cu durerea ta alin-o.../ Scris în cartea vieții este și de veacuri și de stele /Eu să fiu a ta stăpână, tu stăpân vieții mele.

Imaginile din versurile citate anterior sunt specifice romantismului, prin transfigurarea lumii într-o zeiță, o împărăteasă care, asemenea Luceafărului, va coborî pe pământ și îl va însoți pe sultan în cucerirea lumii. Imaginarul romantic din această secvență este completat de elementele naturale care creează cadrul visării, și ele specific romantice: codrul și apele, elemente specifice vieții. Nu întâmplător momentul temporal în care au loc cele de mai sus este acela al nopții, deoarece ea este cea care creează cadrul oportun pentru visare.

„Prorocirea din cer se adeverește, visurile devin realitate: sub semnul semilunii turcii cuceresc popoare, țări și state. Conduși de „furtunosul Baiazid”, ei ajung la malul Dunării albastre. Se așteaptă să subjuge încă o țară, încă un neam”[7]: La un semn, un țărm de altul, legând vas de vas, se leagă/ Și în sunet de fanfare trece oastea lui întregă;/ Ieniceri, copii de suflet ai lui Allah și spahii/ Vin de-ntunecă pământul la Rovine în câmpii;

Concretizarea visului și calea sa de la imagine din vis la una reală arată forța imaginii care îl întruchipează pe Baiazid în fruntea armatei otomane, forță dată de o putere divină. Poetul îl înzestrea pe sultan cu o forță care contribuie la concretizarea imaginii din vis, fiind nevoie doar de „un semn ” pentru ca armata să se mobilizeze. Amalgamul de imagini vizuale, auditive și kinestezice din versurile de mai sus fac din acestea un tablou complex, plin de forță.

5.apud Edgar Papu, Din clasicii noștri, Editura Eminescu, București, 1977, p 98;

6. Edgar Papu, Din clasicii noștri, Editura Eminescu, București, 1977, p 98;

7.Iurii Kojevnikov, Mihai Eminescu și problema romantismului în literatura română, Editura Junimea, Iași, 1979, p .251;

Imaginea simbolică din versurile citate ale Scrisorii III este aceea a unui conducător care, mânat de o forță divină, își îndrumă supușii spre câștigarea gloriei.

Bibliografie:

1. Eminescu, Mihail, Poezii alese, Editura Junimea, 1955;
2. Beguin, Albert, Sufletul romantic și visul (<https://www.scribd.com/document/30466257/Albert-Beguin-Sufletul-Romantic-Si-Visul>, 17.01.2017) ;
3. Gârlea, Olsea, Despre imaginar și tipurile lui, în Philologia, Chișinău, mai-august 2012;
4. Kojevnikov, Iurii, Mihai Eminescu și problema romantismului în literatura română, Editura Junimea, Iași, 1979;
5. Mincu, Marin, Mihai Eminescu. Luceafărul- poem al visului romantic, Editura Pontica, Constanța, 1996;
6. Papu, Edgar, Din clasicii noștri, Editura Eminescu, București, 1977;
7. Petrescu, Ioana Em. , Eminescu Modele cosmogonice și viziune poetică, Editura Paralela 45, Pitești, 2011;
8. Popovici, D., Romantismul românesc, Editura Tineretului, București, 1969;

Echipa de coordonare:

Coordonator: prof.dr.Suciu Camelia

redactori: prof.Băjenaru Mihai

prof.Gaborean Alexandru

Colaboratori: prof.dr. Diac Alexandru

Fundația Tabaluga

